

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

The background of the cover is a photograph of a man and a woman in a romantic embrace. The man is shirtless, with his arms around the woman's head and shoulders. The woman is wearing a light pink lace-trimmed top and is looking up at the man. They are lying on a bed with patterned pillows and a blue blanket. The lighting is soft and intimate.

BRONWYN
SCOTTOVÁ

Lordův návrat

BRONWYN SCOTTOVÁ

LORDŮV NÁVRAT

PŘEKLAD

HELENA VOLNÁ

Milá čtenářko,

na červenec jsem pro Vás připravil dva příběhy, které sice od sebe dělí dlouhých pět set šedesát let, ale přesto mají mnoho společného. Muži, kteří museli odejít do války, a jejich snoubenky o nich neměly žádné zprávy, se po dlouhých letech vracejí zpátky domů... A že to nebude zrovna snadný návrat, to Vám jistě nemusím říkat.

S knížkou od Nicole Lockeové se v Historické romanci setkáváte poprvé. Nicole našla zalíbení v historikách z dávného Skotska už v dětství, kdy začala číst babiččiny knihy ukryté ve skříni. Rytíři, šlechtici a mladé dívky z klanů, hrady a příroda Skotska jí učarovali, a tak se v dospělosti rozhodla vymýšlet si vlastní příběhy. A jeden z nich – Rytířskou čest – si můžete přečíst i Vy. Lordův návrat od Vám již velmi dobře známé spisovatelky Bronwyn Scottové je závěrečným dílem z minisérie Spříznění před oltářem.

Jsem přesvědčen, že si obě romance oblíbíte a že Vám alespoň trochu zpříjemní letní večery.

S láskou

Váš Harlequin

Bronwyn Scottová

LORDŮV NÁVRAT

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Captivated by Her Convenient Husband

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Helena Volná

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Nikki Poppen
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-5791-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5792-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-5793-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Indigo Hall, Sussex
Pátek, 26. října 1855

Avaline Panshawe Treshamová už nemohla svůj příchod dál odkládat. Musela konečně vystoupit z kočáru a vejít do domu.

Věděla, co ji tam čeká. Tanec, strojené úsměvy, dobře míněné prosby jejího tchána a tchyně, kteří už určitě dorazili, a hlavně dvojznačné lichotky a naléhání jejich dnešního hostitele Tobina Hayworthe. Při tom všem bude muset předstírat, že si nevšimá, co má Hayworth doopravdy v úmyslu, a že nevidí, jaké rostoucí zklamání přináší Treshamovým – celých sedm let, tři týdny a jeden den. A zatím se nezdálo, že by je mohla ušetřit dalšího zklamání, ačkoli pokud šlo o to, Treshamovi jí nikdy nic ani slůvkem nevytkli. Na to byli příliš laskaví. Ale Avaline věděla, jak se trápí, a to jí stačilo.

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a pak si uhladila světle modrou krinolínu. Znovu zkontrolovala, zda je vše na svém místě: zlaté náušnice s perlamy, jemný perlový přívěšek a perlové hřebínky v rafinovaně upraveném účesu.

Znovu otálela, stejně jako doma v Blandfordu, kde dlouho odkládala svůj odjezd, protože se nemohla

rozhodnout, zda si obléct modré, či růžové hedvábné šaty. Nyní už jí nezbylo nic, zač by se mohla schovávat. Všechno bylo dokonalé, účes i její róba. Z uzlu na temeni jí nevyklouzl jediný vlásek, na šatech nebyl patrný jediný pomačkaný záhyb. Došly jí výmluvy a na mnoho věcí už bylo pozdě. Měla na sebe zlost.

Tobin Hayworth uspořádal dnešní ples na oslavu dobré sklizně záměrně. Moc dobře věděl, co pro Avaline šestadvacátý říjen znamená. Od bitvy u Balaklavy uplynul přesně jeden rok a den, rok a den ode dne, kdy její manžel Fortis Tresham v bitvě padl a nikdo už o něm neslyšel. Jeho tělo se nikdy nepodařilo najít. Zmizel, jako kdyby ani neexistoval. Ale existoval a možná, že je stále naživu.

Byla to jen chabá naděje, Avaline se k ní však upínala, ačkoli šance na to, že Fortis přežil, se s každým dalším uplynulým dnem snižovala. Padl před rokem, před sedmi roky se s ní oženil a ihned poté odjel z Anglie. Byl pryč už hodně dlouho.

Bylo to její velké selhání a musela mu čelit každý den. Stala se z ní opuštěná a zasmušilá žena, která si vyčítala, že nedokázala svého mladého, nevybouřeného manžela a výborného důstojníka udržet doma. To byla jedna z věcí, v níž Treshamovi doufali, a Avaline to měla s využitím jakýchkoli nezbytných prostředků zajistit. Manželství pro vévodské syny, jako byl Fortis, obvykle fungovalo jako pádný důvod proč se konečně usadit. Jakmile se oženili, uklidnili se, drželi se doma a starali se o svůj majetek, manželku a své potomstvo.

Tento plán měl platit i ve Fortisově případě. Manželství, dohodnuté jejich rodiči, mělo být okázalou přehlídkou úspěchu a bohatství. Ostatně nic nemohlo být dokonalejší než spojenectví dvou sousedů, z nichž jeden zdědil vévodský titul a druhý vlastnil

rozsáhlé, ale upadající panství, které hraničilo s vévodovými statky. A k tomu měl jedinou dceru, kterou hodlal dobře provdat.

Manželství bylo uzavřeno během Fortisovy dovolené a skončilo, když po třech týdnech odjel zpět ke svému pluku. Avaline při líbáncích neotěhotněla. Fortis sice splnil svoji manželskou povinnost, ale déle ho v ložnici neudržela. Celé líbánky byl neustále mimo dům, s přáteli se proháněl na koni, lovil, střílel, rybařil.

Avaline Fortise Treshama neokouznila, ani nezročila. Naopak v něm ještě posílila jeho touhu žít si po svém a nedat se ničím a nikým spoutat. Pilně mu psala, každý měsíc jeden dopis, v němž mu líčila novinky o panství a rodině a doufala, že v něm její příběhy vyvolají jistou nostalgii a začne se mu stýskat po domově a snad i po ní samotné.

Nikdy jí neodpověděl. A teď už možná neodpoví. Možná zmizel navždy navzdory nepatrné naději Treshamových, že se na Krymu znovu objeví. Spěšně vyslali do Sevastopolu jeho nejlepšího přítele a spolubojovníka majora Camdena Lithgowa, aby ověřil, zda muž, jenž se vynořil z horských borovicových lesů, je skutečně Fortis.

Avaline nevěděla, co si má myslet. Kdyby se Fortis vrátil, řada jejích současných potíží by se sice vyřešila, ale jiné by vyvstaly. Jak by dva lidé mohli po tak dlouhé době slepit střípky svého manželství, které vlastně ani neexistovalo? Toho muže, který pobyl v její ložnici i v životě tak krátce, sotva znala a byl jí lhostejný. Přesto nechtěla, aby byl mrtev.

V těchto dnech ji sužoval i další pocit viny. Zatímco Treshamovi zoufale doufali v návrat svého třetího syna, Avaline si stěží pamatovala, jak vypadal. Už před léty začal jeho obraz v její mysli blednout.

Vybavovala si tmavé vlasy, hluboké modré oči, vznesenou postavu se širokými rameny, pohledný obličej. Byla to však přesná vzpomínka? Měl Fortis skutečně tak široká ramena, jak si představovala? Byl tak vysoký a hezký? A tak nezralý? Nebyl to právě vzor pozorného manžela, ale mohla to být i její vina. Choval by se jinak, kdyby ona byla jiná? A záleželo na tom, zda si přesně pamatuje, jak to bylo? Budou tyto sedm let staré vzpomínky platit i pro muže, který se k ní možná vrátí? Válka změnila každého a zvláště toho, kdo byl celý rok nezávěsný. Kdo ví, jak poznamenala člověka, který vyšel z lesů.

Avalinina praktičtější část namítala, že bude sotva záležet na tom, jak vypadá nebo co se z něj stalo, pokud ji ochrání před nenasyceností Tobina Hayworthe. Na svoji obranu neměla nic jiného než Fortisovo jméno, ale tato obrana začínala povážlivě ochabovat. Kdyby se ke jménu připojil i živý muž, měla by od Hayworthe navždy pokoj.

Ozvalo se ostré, netrpělivé klepání.

„Drahá, musíte vystoupit dřív, než si uženete nachlazení.“

Dveře kočáru se bez jejího souhlasu rozletěly. Zdálo se jí, že klepání neznamena žádost, aby opustila kočár, ale varování před vpádem nevídané návštěvy. Tato neodbytnost se dala vysvětlit jediným způsobem. Hayworth ji našel.

Stál venku a ve dveřích kočáru se rýsovala jeho postava. Měl na sobě dokonale padnoucí tmavý večerní oblek, sněhobílou košili s vysokým límcem a perfektně uvázanou vázankou a k tomu střízlivě stříženou vestu z modrého hedvábí. Z jeho ocelově šedých očí čísel chlad. Přímo ztělesňoval ledové sebeovládání.

Jen při pohledu na něj se Avaline otřásla. Natáhl

k ní ruku s výrazem, který nepřipouštěl jakýkoli odpor. Byl to muž, který vyžadoval poslušnost. Vždy.

„Nesmím nechat matku déle vítat hosty samotnou, takže vás musím naléhavě požádat, abyste si pospíšila.“

Svým odměřeným tónem jí naznačoval, že by žádný spěch nebyl nutný, kdyby se obtěžovala přijet společně s Treshamovými.

„Když jsem vás neviděl přicházet s vévodou a s vévodkyní, začal jsem si dělat starosti.“

„Potřebovala jsem chvíli sama pro sebe,“ odpověděla Avaline stroze.

Směl ji požádat, aby mu podala ruku, vešla v jeho doprovodu do domu a sehrála tam patřičné divadlo, ale chtěla mu důrazně připomenout, že mu nepatří a nesmí jí nic přikazovat.

„Dnešní večer je pro mě dost těžký. Měla jsem sto chutí omluvit se z plesu a vůbec sem nepřijet.“

A byla by to také udělala, jen kdyby se nebála, že ji Hayworth navštíví a že mu bude muset čelit sama v Blandfordu. Bylo mnohem lepší střetnout se s ním zde, mezi spoustou hostů a ve společnosti Treshamových, kteří jí budou oporou. Mezi lidmi byla v bezpečí.

„Nezdržím se dlouho,“ varovala ho, když vystupovala. „Nejsem si jistá, zda je vhodné, abych se v tento nešťastný den objevila na veřejnosti a užívala si plesové radovánky,“ dodala vyčítavě, aniž se obtěžovala své rozladění skrýt.

V jeho pohledu se mihl zřetelný nesouhlas. Svůj názor na Fortisův návrat dal ostatně jasně najevo už před několika měsíci.

„Doufat, že se objeví, je jen vrcholem planého snění a ženské pošetilosti,“ prohlásil tehdy.

„Máte nějaké nové zprávy? Je už oficiálně

potvrzené, že se ztratil nadobro?“ vyptával se podrážděně.

Pokud byly v jeho otázce patrné nějaké obavy, pak se týkaly jen toho, jak by novinky mohly ovlivnit jeho situaci a jeho vlastní plány.

„Ne, nemáme žádné nové zprávy.“

Avaline věděla, že ho její odpověď popíchně. Pokud nepřišly žádné zprávy, ať špatné či dobré, Hayworth nemohl nic podniknout. Stále jí ještě zůstávaly jisté kompetence, možnost věci řídit samostatně.

Hayworth ji poklepal po paži.

„Vaše věrnost vás sice ctí, ale jen teoreticky. Prakticky vás spíš poškozují. Jak jsem vám už dřív několikrát zdůraznil, vaše panství i vaše finance potřebují, aby je někdo řídil pevnou rukou. Nemůžete se donekonečna spoléhat na laskavou pomoc vévody Cowdena a také nemůžete dál předstírat, že váš manžel někde žije. Nedostala jste od něho zprávu celých sedm let a teď je zde navíc problém s jeho údajným zmizením. Upřímně řečeno, tak se nechová muž, který se chce vrátit domů k manželce. Stahuje vás s sebou. Můžeme oficiálně prohlásit, že vás opustil, posvětit to soudním rozhodnutím a vás tak osvobodit, abyste mohla znovu začít žít. Už nemusíme déle na nic čekat.“

My.

Podal to tak, jako by si to sama přála, ačkoli nic nemohlo být vzdálenější pravdě. Dnes tedy Hayworth neztrácel čas. Obvykle na ni začal naléhat až na závěr večera, ale proč čekat? Proč rafinovaně předstírat, když jí dal jasně najevo, jaké má úmysly? Popravdě nebylo žádným tajemstvím, že to on chce pevnou rukou řídit její panství, její finanční záležitosti a také její život. Usiloval o manželství, v němž bude ve všech směrech pánem, což byl vzhledem k tomu, že Avaline manžela měla, nestydatý požadavek.

Plesový sál byl okázalou přehlídkou Hayworthova nesmírného bohatství plynoucího z podílu ve Východoindické společnosti a jasným signálem, že jeho hvězda stále stoupá. Tobin Hayworth sice ještě neměl žádný titul, ale podle jeho názoru bylo jen otázkou času, než Koruna ocení jeho schopnosti a povýší ho do šlechtického stavu. Avaline chápala, že sňatek s dcerou barona by mu to sám o sobě usnadnil. A on by jí na oplátku pomohl s její složitou finanční situací. Mohla by opravit Blandford.

To si připomínala, kdykoli se kolem sebe rozhlédla. Vedl ji k širokému točitému schodišti z leštěného mramoru, jímž byly obložené i všechny podlahy a mohutné sloupy ve vstupní hale. Mramorové niky zdobily těžké křišťálové vázy s drahými skleníkovými květinami. Hosty obsluhoval početný personál připravený splnit jejich sebemenší přání. Všichni sloužící měli na sobě drahé sametové livreje ušité zvlášť pro tento podzimní ples.

„Má drahá, tohle všechno vám bude ležet u nohou, budete-li chtít. Veškerý přepych jen lusknutím prstu, bez jakýchkoli starostí. Nic vám nebude chybět,“ šeptal jí Hayworth do ucha. „Neudělejte chybu. Dnes večer vám pokládám svůj svět k nohám, abyste se mohla správně rozhodnout.“

Svým nepokrytým a nehorázným hovorem o penězích odhodil svoji dřívější masku. Uhlazenost a jemná rafinovanost neodmyslitelně spjatá s chováním džentlmena byla nad jeho chápání. Bez ohledu na to, jak nákladně byl oblečený a jak byl bohatý, vždy měl zůstat jen obyčejným chvástavým zbohatlíkem.

„Myslím, že tady není o čem rozhodovat,“ odsekla Avaline bez obalu. „Jsem *vdaná*, pane Hayworthi.“

Hayworth se její námitce vesele zasmál. Měl rty u jejího ucha a každý, kdo by je pozoroval, jak spolu

stoupají po schodišti, by si pomyslel, že z jeho strany jde o flirt, nikoli o nátlak.

„Vážně? To nevíte jistě, ale měla byste. Myslím, že manželství není cosi, co existuje napůl. Buď je někdo vdaný či ženatý, anebo není. Vy teď ke své škodě lpíte pouze na formalitách, zatímco byste se měla připravit na nejhorší a smířit se s tím, že můžete být už přes rok vdovou. Kdybyste to uznala už před rokem, doba smutku by teď končila a celé to trápení mohlo být za námi.“

„Jste velice troufalý, pane Hayworthi.“

Avaline se zachvěla znechucením i strachem. Při každém jejich dalším setkání vycházelo víc a víc najevo, jak je Hayworth proradný a vypočítavý a zároveň přesvědčený o svém úspěchu. Musela si však přiznat, že jeho argumentům nedokáže oponovat. Její postavení včetně jejího odmítání dalšího sňatku bylo ve všech směrech slabé a sláblo každý den, kdy o Fortisovi nepřicházely žádné zprávy.

„Netvařte se tak sklíčené, drahá,“ napomenul ji Hayworth a pak se zařátými zuby dodal: „Vaše záchrana se blíží.“

Pak se zářivě usmál na vévodkyni z Cowdenu, která k nim přistoupila.

„Vaše milosti, je mi ctí, že jste přijala mé pozvání.“

Vévodkyně stála na vrcholu schodiště, v jasně fialovém hedvábí elegantní a chladná.

„Pane Hayworthi, je to opravdu nádherná *malá* oslava,“ poznamenala odměřeně a pak se obrátila k Avaline.

„Tady jsi, Avaline. Pojď, je tady několik lidí, kteří tě chtějí pozdravit.“

Bez dalšího vysvětlování vzala Avaline za paži a odváděla ji pryč z Hayworthova dosahu. Svým chováním Hayworthe ve skutečnosti urazila. Dala mu

najevo, že jeho velký podzimní ples nesnese srovnání s plesy ve vévodském paláci v Londýně, do jehož sálu se vešly čtyři stovky hostů, ale i tak tam byl nával. Uvědomil si to?

„Ten člověk je odporný,“ šeptala vévodkyně, když odcházely.

Byl víc než jen odporný. Byl nebezpečný. Nezbohatl obchodem v Indii proto, že by vedl plané řeči. Zbohatl proto, že jednal. Co řekl, to také udělal. Pokud si umínil, že zruší její manželství a vnutí jí další, pak to doopravdy udělá. A toho se Avaline obávala.

„Děkuji vám, že jste sem dnes přišla,“ řekla své tchyni upřímně.

Věděla, že by pro Treshamovi bylo jednodušší zůstat ve městě a čekat tam na návrat majora Lithgowa a na jeho zprávy o Fortisovi.

Vévodkyně její díky odmítla.

„Major Lithgow ví, kde nás hledat. Může mu trvat několik dní, než dorazí. Závisí to na tom, kdy přeplyne Lamanšský průliv. Raději budeme tady s tebou, abychom tě podpořili. Dnešek je pro nás pro všechny těžký a ten Hayworthův ples nám to neusnadňuje. Uspořádal ho dnes večer záměrně. Je to od něho ubohé.“

Avaline se usmála a byla vděčná za tuto podporu. Fortisova rodina jí stála po boku celá ta léta a chovala se k ní jako k vlastní dceři, zvláště když její rodiče krátce po sobě během jediného roku zemřeli. Zůstala tak na všechno sama – na panství Blandford i na jeho dluhy.

Podporovali by ji i nadále, kdyby byl Fortis opravdu mrtev? I o tom se mělo rozhodnout, až se vrátí major Lithgow. Její budoucnost i její svoboda visely na vlásku.

Bez ohledu na majorovy zprávy měla svoboda, na

niž si Avaline zvykla, skončit. Buď se z ní stane vdova, nebo manželka. Buď bude mít manžela, anebo ho bude potřebovat. To byl prostě úděl ženy.

„Zkus si zatančit, Avaline, pobavit se a na chvíli na všechno zapomenout,“ nabádala ji vévodkyně s povzbudivým úsměvem, jako by jí četla myšlenky.

„Nic jiného nemůžeš udělat, dokud se major Lithgow nevrátí. Obstarala jsem ti tanečníky. Tady je sir Edmund.“

Sir Edmund Banbridge ji vyzval na první tanec a jiný přítel rodiny Treshamových na další. Vévodkyně odvedla dobrou práci. Díky ní Avalinin taneční pořádek zaplnili lidé, kteří chápali, jak je pro ni dnešní večer citově náročný a nenutili ji do obvyklé společenské konverzace. Nakonec se však seznam vyčerpал a Avaline nemohla Hayworthe jako hostitele odmítat donekonečna.

„Doufám, že na večeri mě doprovodíte,“ poznamenal Hayworth a vzal ji za paži. „Nestrpím žádné výmluvy,“ dodal, když skončil poslední valčík před občerstvením.

Avaline pochopila, že její dočasná úleva skončila. Hayworth jí nedovolí, aby ho odmítla, ale jen z principu to musela zkusit.

„Myslím, že dnes večer nemám na jídlo chuť.“

Nechtěla mu přímo dát najevo, jak je jí jeho společnost nepřijemná.

„Tak se projdeme venku. Nemusíme zůstat uvnitř.“

Hayworth se obrátil a odváděl ji od stolů s lákavými pokrmy, kam směřovali všichni ostatní hosté.

Avaline si okamžitě uvědomila svoji chybu. Hayworth ji trestal. Když s ním odmítla na veřejnosti povečeřet, donutí ji, aby se s ním v soukromí procházela. Při procházce se může leccos stát či říct.

Francouzské okno vedoucí na terasu se za nimi

skoro zlověstně zavřelo a před nimi se objevila opuštěná zahrada. V takové situaci se nechtěla ocitnout.

„Zde máme soukromí, má drahá. Jen my dva. Možná mi teď budete moct vysvětlit, proč jste tak důrazně odmítla můj návrh. Anebo toužíte po nějakých jiných přesvědčovacích metodách?“

V očích se mu nebezpečně zablesklo.

Narovnal se, přistoupil k ní a tlačil ji až k zábradlí. V očích měl výraz dravce, který se hodlá vrhnout na svoji kořist. Avaline si hrůzou uvědomila, že je s ním venku úplně sama.

„Zahnat ženu do kouta tmavé terasy, to nepovažuji za vhodné přesvědčování,“ odpověděla Avaline pevně a pokoušela se ignorovat fakt, že vyhnout se jeho doteku je nemožné. Neměla kam ustoupit. Do zad se jí zarývalo tepané železné zábradlí.

Hayworth ji majetnický pohladil po tváři. Zachvěla se a v duchu horečně přemýšlela, co by mohl na temné terase podniknout. Skutečně zajde tak daleko, aby se jí vnutil násilím? Popravdě bylo těžké uvěřit, že by to skutečně udělal. Avaline byla vychována ve víře, že každý džentlmen ctí pravidla slušného chování a nikdy je neporuší. Nyní se však ukázalo, že tento předpoklad nemusí vždy platit.

„Jste krásná žena, Avaline, která žila až příliš dlouho sama, takže jste zapoměla na jistá potěšení. Potřebujete skutečného muže, aby vám je připomněl.“

„Já *mám* muže.“

Avaline cítila, jak v ní sílí panika. Hayworth nevypadal na to, že ji pustí.

Chraptivě se zasmál.

„Máte vzpomínky na muže. To není totéž, ujišťuju vás.“

Rychle se k ní sklonil. Předpokládal, že ji překvapí,

ale ve chvíli, kdy se dotkl rty jejích úst, Avaline ho rázně a prudce odstrčila. Věděla, že nesmí dát na jevo sebemenší zaváhání, jinak by si to vyložil jako souhlas.

Její reakce ho zaskočila, takže trochu uhnul, dost na to, aby kolem něj proklouzla a dostala se ke dveřím. Popadla kliku a rozčileně s ní zápolila. Pootevřela je, ale Hayworth ji stačil chytit za ruku a bolestivě jí stiskl zápěstí.

„Přestaňte se vzpírat, Avaline. Nebudte blázen. Já mám rád pěknou nelítostnou štvanici a vždycky v ní vítězím,“ zavrčel, a jako by chtěl svá slova potvrdit, hrubě ji popadl a táhl ji zpět. Přitlačil ji ke zdi, takže se nemohla pohnout a sotva se dokázala nadechnout.

„Nevadí mi hrát tvrdě,“ supěl. „Vím, jak odpovědět.“

Rty měl těsně u jejích a nemilosrdně se k ní tiskl.

„Povězte mi znovu, proč mi vzdorujete?“

A najednou byla Avaline volná a zázračná síla ho od ní odhodila. Číši pěst dopadla Hayworthovi na bradu tak prudce, že padl přímo do křehkého ludvíkovského křesla, které se pod jeho vahou rozpadlo, a Hayworth se zhroutil na zem.

Nad ním se tyčil muž jako dravec nad svou kořistí. Stál rozkročený nad Hayworthovým tělem, jednou rukou ho držel za límec a druhou zařal v pěst, aby dokončil svoji práci.

Ne, to není muž, ale anděl pomsty, pomyslela si Avaline a zírala na postavu v modré vojenské uniformě s tmavými vlasy a širokými rameny.

Další úder pěsti do Hayworthovy brady ji probral z ohromení. Ať se zde zjevil anděl pomsty nebo ne, nemohla připustit, aby násilí pokračovalo, byť si to Hayworth zasloužil. Násilí plodilo další násilí. Rozběhla se a popadla svého zachránce za paži.

„Přestaňte, prosím, přestaňte!“

Cítila, jak se pod jejím dotekem napjatá paže uvolnila a ocelově tvrdé svaly povolily. Muž se k ní obrátil. V modrých očích měl vražedný výraz a kolem úst ironický úsměv.

„Jste si tím jistá, má drahá Avaline? Přestanu, až řeknete, že má ten darebák dost.“

Pustil Hayworthe a ten zůstal ležet schoulený na zemi a ohmatával si svoji rozbitou bradu.

„Dovol, abych ti odpověděl na tvoji otázku, Hayworthi!“ zahřměl neznámý. „Možná ta dáma odmítla tvé návrhy, protože by se tím dopustila bigamie.“

Jeho nesmlouvavý a majetnický tón vyvolal v Avaline záchvěv vzrušení.

„Zdá se, že jsem se vrátil domů právě včas.“

Avaline zadržela dech. Ten zvukový hlas si nepamatovala, nevybavovala si ten sytě zabarvený baryton ani zvuk svého jména, které vyslovil tak přirozeně, jako by mu vždy patřilo. Jak mohla takový hlas zapomenout?

Ale ty vlasy, ramena, uniforma...

Její mysl začínala vstřebávat detaily, realitu. Tak se asi musí cítit člověk, když spatří ducha, když se nemožné stane skutečností. Když si plně uvědomila, co se děje, všechno kolem ní se zatočilo. Instinktivně k němu natáhla ruku v zoufalé snaze neupadnout.

„Fortisi! Dobrý bože, ty ses vrátil!“

DRUHÁ KAPITOLA

*Blandford Hall,
druhý den odpoledne*

Fortis seděl na pohovce potažené růžovým hedvábím. Za zády měl dřevem obleženou stěnu, přímo před sebou dvojité vysoké dveře vedoucí do salonu. Periferním viděním sledoval, že za ním po levé straně jsou francouzská okna s výhledem na terasu a na upravenou zahradu zářící podzimními barvami. Také si všimal, že je ze všech stran obklopen přepychem, pohodlím a lidmi, kteří ho milují.

Vedle něho na pohovce seděla ostýchavá Avaline, která mezi nimi udržovala uctivou – nebo snad opatrnou – několikacentimetrovou vzdálenost a dávala si dobrý pozor, aby se ho nedotkla. Možná si nebyla jistá, co si má o jeho návratu myslet.

Po své pravici měl Její Milost, vévodkyni z Cowdenu, svoji matku, šťastnou, ale zároveň v šoku ze synova návratu, která křečovitě držela za ruku jeho otce, vévodu. Naproti na druhé růžové pohovce seděli jeho nejstarší bratr Frederick a jeho manželka Helena a na dalším sofa jeho nová švagrová Anne s jeho bratrem Ferrisem, který ji ochranitelsky objímal kolem ramen.

Vrátil se do středu své rodiny. Rozhlížel se kolem

sebe, a ačkoli se s každým pohledem ujišťoval, že je v bezpečí a nic mu nehrozí, jeho mysl se vzpírala tomu uvěřit.

Tak takhle vypadal jeho život?

V duchu se k této otázce neustále vracel.

Toto vše mu patřilo. Blandford Hall, domov jeho manželky – jejich domov – dům, kde spolu prožili první tři týdny jejich manželství, tato rodina, laskavá, srdečná, jež ho zahrnula bezpodmínečnou láskou, rodiče, kteří ho jeden po druhém objímali a neskřývali slzy, když se na Hayworthově plese objevil v jídelně s Avaline v náruči.

Nepočítal s tím, že jeho příchod bude tak dramatický a že Avaline při pohledu na něj omdlí. Ve chvíli, kdy ji zachytil, myslel jen na to, jak ji co nejrychleji a pokud možno bez rozruchu dostat z Hayworthova dosahu, najít rodiče a odjet domů. Ale dopadlo to úplně jinak. Když dnes přijeli Anne s Ferrisem, vyprávěli, že romantický příběh o návratu válečného hrdiny se už rozkřikl po celém okolí. A tak jeho návrat přestal být jeho soukromou záležitostí, jak si naivně představoval, když cestoval s Camdenem Lithgowem ze Sevastopolu.

Ale dnes jich zde bylo jen osm, pouze Treshamovi. Fortis však zoufale postrádal Cama. Předtím si ani neuvědomoval, jak na něj spoléhá, že mu vše ulehčí a stane se mostem mezi jeho dlouhou nepřítomností a náhlým návratem. Včera večer byl pro něj Cam úplným požehnáním. Odháněl zvědavce a Hayworthovy hosty, kteří užasle zírali na jeho emotivní shledání s rodinou. Byl to Cam, který všechny pobízel, aby nastoupili do kočárů, a poslal je domů. Fortise a Avaline do Blandfordu a jeho rodinu do vévodského domu v Bramblu.

Fortis se však nemohl na Cama spoléhat věčně,

protože jeho přítel měl své povinnosti i jinde. A tak dnes zůstal v salonu sám, v rozpačitém tichu, které se kolem něj rozhostilo, s nalitým čajem a bez podpory přítele, který by udržoval konverzaci.

Předpokládal, že by se měl ujmout slova a sám začít rozhovor. Ale co by měl říct člověk po sedmi-leté nepřítomnosti? Zeptat se, jak se všichni mají a co je nového? To Fortisovi připadalo příliš banální. A i kdyby ne, na takové otázky se nedalo odpovědět jednoduchým ano, nebo ne. Frederickovi by trvalo přinejmenším hodinu, než by mu pověděl o svých synech, jeho synovcích, kterých bylo nyní už pět. A Ferris by mu další hodinu líčil, jak se zamiloval do Anne. A co teprve všechny další události, k nimž došlo za jeho nepřítomnosti?

Zaplavil ho pocit nezměrné ztráty. Tolik toho propásl: narození dětí, svatby, pohřby. Avalinini rodiče zemřeli. To věděl, ale nedokázal si vzpomenout, jak vypadali, což bylo samo o sobě zahanbující. Nepamatoval si na svého tchána a tchyni, nepamatoval si, jak mluvili a co mu říkali. Věděl, že je znal. Vědět však neznamenovalo pamatovat si. Byl to sice fakt, ale Fortis náhle zjišťoval, že samotná fakta nestačí. Jak se asi cítí jeho příbuzní, když se na něj nyní dívají? Myslí si, že ho vlastně neznají? A že to, jak si ho pamatují, neodpovídá obrazu muže, který s nimi nyní sedí v salonu?

Nebyl jediný, kdo se cítil nesvůj. Ostatní také nevěděli, co říct. Možná že jejich první rozhovor neměl být povídáním, ale vyptáváním. V tom případě jim musel dovolit, aby mu kladli otázky.

Odkušlal si.

„Určitě vás napadá spousta věcí, které byste chtěli vědět,“ řekl, jako by jim četl myšlenky.

Vynořil se bez varování, zaskočil je. Neměl čas,

aby je informoval předem, protože dopis by dorazil spolu s ním. Všichni pochopitelně čekali na nějaké vysvětlení. Třeba už teď o něm pochybovali, když nadšení z jejich včerejšího shledání zvolna opadlo.

Fortis doufal, že jim dokáže odpovědět. Spoustu věcí měl ale stále zamlžených, nejasných, a právě to se cestou domů snažil Camovi vysvětlit.

Nechť o čemkoli mluvit na něm musela být patrná. Ferris, jeho bratr, který vystudoval medicínu, stal se lékařem a zasvětil svůj život službě chudým a trpícím, se k němu s upřímným úsměvem naklonil.

„Ne, Forte, nemusíš se nám s ničím svěřovat ani teď, ani nikdy jindy. Cam nám všechno podrobně vy-
líčil a my to chápeme.“

Fortis věděl, co to znamená. Znamená to, že rodina ví o jeho stavu. Když vyšel z lesů, nebyl sám sebou. Jevil známky zmatenosti, paměť mu vynechávala a nebyl si jistý, kým byl, ani kým je. Camden Lithgow a velení armády s ním tento problém vyřešili především díky medailonku s portrétem Avaline a jejímu dopisu, který se našel v jeho kapse a byl datován téměř před rokem, před bitvou u Balaklavy. Jeho totožnost a hodnost potvrzovaly také zbytky uniformy, které měl na sobě, a jeho světle modré oči a další rozličné detaily, snad kromě jeho dlouhých tmavých vlasů, které si Fortis odmítal dát ostříhat. Dokonce i teď je měl dlouhé, svázané do ohonu, tak jak je nosívali lordi o generaci dřív.

„Nepotřebuju tvůj soucit,“ zarazil Fortis bratra stroze. Nechtěl, aby ho okolí litovalo nebo s ním jednalo s útrpnou blahosklonností. Ubohý, zlomený Fortis, myslí si a říkají si, že z něho zbyla jen skořápka bez ducha? Pochybují, zda bude schopen v tomto světě obstát?

Avaline se vedle něho neklidně zavrtěla, rozpačitá

z toho, jakým úsečným tónem Ferrise usadil. Sdílí jeho manželka také takové názory? Jeho hezká, zaskočená manželka, která mu omdlela v náruči? Také si myslí, že její manžel není schopen plně se zotavit? A to všechno jen kvůli té zatraceně upřímné a otevřené Camově zprávě, v níž ho vylíčil jako dezorientovaného a vykolejeného muže.

Cam měl bohužel pravdu. Fortis byl skutečně zmatený. Právě teď se tak cítil, když seděl obklopen láskou a přepychem a věděl, že mu to patří, ačkoli si na to nepamatuje. Uvítal by, kdyby se mohl s chaosem ve své mysli vypořádat v soukromí, sám. Nebyl zvyklý spoléhat se na druhé a nečekal, že s ním nebo kvůli němu někdo bude sdílet jeho břímě.

Zasáhl Frederick, který se pokusil citelné napětí zmírnit.

„My víme, že o žádný soucit nestojíš, Forte. Jen ti chceme dát najevo, že od tebe nechceme, abys na nás všechno vychrlil naráz. Stačí nám, že jsi konečně doma. Ostatní přijde samo. Uplynulo hodně času. Nikdo z nás nepředpokládá, že můžeme začít přesně tam, kde jsme skončili, jako by se nic nestalo a nikdo z nás se nezměnil. Všichni jsme se změnil, ale najdeme k sobě zase cestu, jen když budeme trpěliví.“

Fortis kývl na znamení, že přijímá olivovou ratolest, a smířlivějším tónem převedl rozhovor na bezpečnější půdu.

„Heleno, pověz mi o chlapečcích,“ řekl. „Pět kluků sotva desetiletých, to musí být ale rošťáci, vid’?“

Jeho otázka vyvolala bouři smíchu. Vybral si dobré téma. Helena byla hrdá matka a Fortis ji nechal, aby mu vyprávěla o chlapečcích, jeho synovcích, a o jejich lumpárnách. Měl pocit, jako by ho smích zahalil jako ochranný štít, a do určité míry se uvolnil. Necítil zde

žádný tlak. Na nic si nemusel vzpomenout. Chlapce neznal. Když se ženil, Helena čekala prvního z nich. Bylo snadné se smát a žertovat s ostatními a mít pocit, že je zase doma.

Ten pocit ho však úplně neuklidnil. Jako by měl na sobě nějaký cizí oblek – kalhoty s trochu těsným pasem, kabát, který mu v ramenou táhne, takže mu každý pohyb připomíná, že mu dobře nepadne.

Po chvíli Ferris vstal a navrhl: „Forte, co kdybychom se spolu na chvíli prošli po zahradě?“

„To je tvůj nápad, jak mě zachránit?“ zeptal se Fortis, jakmile za nimi zapadly skleněné dveře. „Pokud ano, nemyslím si, že nějakou záchranu potřebuju.“

Zdálo se, že si nemůže pomoci a musí dnes bratrovi pokaždé odseknout, jako by se tím chtěl bránit.

Ferris zavrtěl hlavou. Bratrův ostrý tón ho nijak nevyvedl z míry.

„Ne, nepotřebuješ. Chtěl jsem si s tebou jen trochu sobecky promluvit o samotě. Dovolíš mi to?“

„Jako bratr, nebo jako lékař?“

Fortis se měl neustále na pozoru, všechny jeho smysly vycvičené v bitvách byly ve střehu, připraveny k obraně.

„Jako obojí, jak doufám. Válka muže změnit. Vidím to na tobě.“

Fortis zvedl vyzývavě obočí.

„Vážně? Neviděl jsi mě sedm let. Jsem si jistý, že po tak dlouhé době se změnit každý. Myslím, že na tom není nic, co by stálo za pozornost nebo zkoumání.“

Ferris přikývl a sloužilo mu ke cti, že o jeho poznámce uvažoval.

„V tom máš určitě pravdu. Vlasy máš delší a svaly vypracovanější. Zmohutněl jsi,“ zdůraznil Ferris, který byl jako lékař zvyklý všimnout si stavby lidského těla. „Z mého malého bratříčka už nic nezůstalo.“

Budu si muset zvyknout na to, že mám před sebou dospělého muže, jímž ses stal, a nikoli mladíka, jímž jsi býval. Ale jsou zde také další změny, nejen fyzické, ale také psychické," dodal.

Fortis couvl a zamračil se. Nelíbilo se mu, že by měl někdo zpochybňovat jeho duševní zdraví nebo rozebírat jeho pocity.

„Co tím naznačuješ?“

„Prosím, nezlob se, Forte. Nemusíš se bát, že tě chci zahnat do úzkých. Pracoval jsem s vojáky, kteří se vrátili z Indie, z Krymu, odevšad, kde nyní působí naše armáda. Na místech, kde se muži setkali s násilím, není tvůj stav neobvyklý a bohužel ani vzácný. Válka si na vojácích vybírá krutou daň, jejíž následky teprve začínáme poznávat, natož abychom je chápali. Ale já doufám, že jednou se nám to podaří.“

„A jaké jsou ty následky?“ zeptal se Fortis zachmuřeně.

„Dnes ses posadil tak, abys měl za zády stěnu a jasný přehled o celé místnosti s jejími přístupovými a snad i únikovými cestami," odpověděl mu Ferris klidně a pak se smutným pohledem dodal: „A přesně to dělají muži, kteří žijí v neustálém nebezpečí a napětí, na hraně, tváří v tvář smrti. Ty jevíš známky člověka, který musel často čelit situacím, v nichž byl boj o život nutností.“

Fortis si přál, aby mohl bratrovy domněnky odmítnout, ale nemohl. Nepamatoval si nic, co by je vyvracelo, naopak si vybavoval dým, dunění dělostřelby, křik, zmatek a bitevní vřavu, což jen potvrzovalo Ferrisovo tvrzení.

Ferris však ještě neskončil.

„Také se zjistilo, že tito vojáci měli jen mlhavé vzpomínky a měli potíže ostatním vysvětlit, co prožili. Jen neochotně se vraceli ke svým bývalým

životům a ke svým rodinám. To jsou také další příznaky. Smím ti položit pár otázek?“

„Nejsem si jistý, jestli se chci stát mikroskopickým preparátem nebo objektem pro tvůj výzkum,“ zavrhl hlavou Fortis odmítavě.

Nepřál si odpovídat na jakékoli otázky, byť by je kladl jeho bratr. Náhle se na zahradě cítil až absurdně zranitelný a měl pocit, jako by na něho Ferrisovy domněnky zaútočily. Připadal si jako nahý.

„Nejsi žádný objekt ani vzorek, Fortisi. Jsi člověk, lidská bytost. Já tě nechci zkoumat, chci ti pomoci. Ale jen tehdy, když to budeš chtít sám a když mi to dovolíš. Camden nám ve své zprávě naznačil...“

„Kčertu s Camdenem a s celou jeho zprávou! Jen kvůli ní ses rozhodl, že potřebuju pomoc, a jsi přesvědčený, že jsem se ocitl na pokraji šílenství.“

Fortis mávl rukou k domu. Lomcoval s ním vztek, který fungoval jako jeho nejlepší obrana.

„To je to, co si o mně všichni myslíte, ale bojíte se mě zeptat, protože nevíte, co bych vám mohl odpovědět? Takže je bezpečnější radši mlčet, vid'? Pak každý může předstírat, že jsem v pořádku.“

V tu chvíli mu bleskla hlavou děsivá myšlenka, kterou se dosud snažil potlačit hluboko v mysli. Možná je to on sám, kdo předstírá, že je v pořádku, když jedna jeho část dobře ví, že není. Tušil to už dlouho, celé měsíce, ještě předtím, než se odvážil opustit bezpečí lesů. Bylo to tajemství, které si chtěl nechat pro sebe stejně jako své pocity zmatenosti a odcizení. Jeho bratr to však snadno odhalil. Všimli si toho také ostatní?

„Já ale nemlčím a ptám se tě.“

Ferris si založil ruce na prsou. Mluvil tiše, ale pevně a vyzval bratra, aby mu řekl pravdu.

„Máš zlé sny? Noční můry? Období, kdy ztrácíš